La marele cartier general

(Urmare din pag. I-a)

şi Eugen Niculescu şi căpitanul Anghel — intră în biserică.

Scena este cu adevărat emoţionantă. Comandantul Suprem şi căpeteniile de oştiri româno-germane, îngenunchiază alături de poporul credincios, în faţa altarului, în clipa în care soborul de preoţi înalţă rugăciuni pentru odihna sufletelor celor dintâi eroi germani şi români căzuţi după trecerea Prutului...

E cea mai creştinească şi măreaţă cinste ce se face jertfei supreme.

■

SCURT CONSILIU DE CABINET IN ZONA OPERAŢIILOR

A doua zi, după revărsatul zorilor, pornim cu trenul special al Marelui Cartier General. In staţia unui orăşel — nod de cale ferată — poposim câteva ore. De la Bucureşti, soseşte un alt tren special aducând pe d. profesor Mihai Antonescu, vicepreşedintele consiliului de miniştri şi câţiva dintre membrii guvernului.

De astă dată, pe masa din vagonul „Generalului Conducător" pentru o clipă, nu se mai lucrează cu hărţi militare, ci în jurul mesei sunt convocaţi membrii guvernului cărora Generalul Conducător ţine să le asculte părerile şi apoi să le dea marile directive — toate acestea în interesul celor din spatele frontului, căci şi de soarta acestora Generalul se interesează zi de zi, ceas de ceas.

Consiliul de miniştri durează patruzeci de minute. Apoi Generalul Conducător are o scurtă conferinţă în privinţa problemelor basarabene şi bucovinene.

Şi iată că şi aceasta de a doua conferinţă a luat sfârşit şi Marele General nu se gândeşte la repaos. Cu toate că l-ar merita cu prisosinţă, căci am uitat să spunem cum din 24 de ore d. general Ion Antonescu lucrează neîntrerupt 20 de ore.

Indată ce conferinţa din vagonul Generalului Conducător a luat sfârşit, membrii guvernului se retrag şi pornesc cu trenul spre Capitală.

PANA LA PLECAREA TRENULUI...

D. general Ion Antonescu, profitând de câteva clipe de răgaz, coboară şi porneşte pe jos delungul peronului.

La capătul staţiei se opreşte în faţa unui grup de mici slujbaşi şi muncitori ceferişti. Se interesează de ceeace face fiecare, ce anume lucrează, cât lucrează. Se fac constatări îmbucurătoare. Aceşti harnici funcţionari îşi dau seama că fac parte din cea de a doua armată a ţării, căci din zorii zilei şi până seara târziu muncesc neîntrerupt cu drag şi tragere de inimă.

— „Am şi eu un copil plecat pe front, domnule General — se adresează un mic slujbaş ceferist — şi caut ca şi eu la locul pe care-l ocup, să muncesc tot atât de mult ca şi el colo pe front. Orice păs am avea, domnule General, acum socotim că nu e momentul să-l strigăm. Vrem şi noi să fim părtaşi la victoria ce va veni".

PESTE TOT PREZENŢA „GENERALULUI CONDUCATOR"

In primele ore ale dimineţii ajungem într'o comună. Caravana se opreşte brusc în faţa primăriei. Ne dăm seama de îndată că Generalul face o inspecţie inopinată. Marele Conducător se interesează amănunţit de bunul mers al treburilor comunei. Se controlează până şi arhiva. Primarul şi notarul dau explicaţiile cuvenite. Apoi, însoţit de câţiva generali, d. general Antonescu porneşte pe jos, prin comună.

Intră în curtea unei gospodării ţărăneşti. Acasă nu e decât o femeie şi cei cinci copilaşi ce-i are. Soţul ei e concentrat de câteva luni, iar acum luptă pe front. Din punctul de vedere al întreţinerii acestei gospodării şi al îngrijirii dată de această gospodină celor cinci copilaşi, înalţii vizitatori fac constatări cari le umplu sufletele de bucurie. Copilaşii sunt îmbujoraţi la faţă şi zburdă prin curte. Doi dintre ei sunt mai mărişori şi-şi ajută cu ce pot măicuţa lor, la treburile casei.

— Pământ aveţi? întreabă d. General.

— Avem un pogon şi jumătate.

— Cine-l lucrează în lipsa soţului dumitale?

— Păi, cine să-l lucreze: eu. Mă mai ajută şi doi dintre copiii aceştia şi când e nevoie mai chem vreo 2—3 oameni din sat, căci slavă Domnului, pentru bani oricine trebue să muncească.

— Şi le plăteşti dumneata?

— Dece nu! Din puţinul care-l am, le plătesc cât pot; când nu mai pot caut să mă descurc şi singură — răspunse femeia care nu-şi dădea seama că vorbeşte cu Generalul Conducător, care-i pusese toate aceste întrebări pentru a se convinge dacă autorităţile îşi îndeplinesc datoria ce o au faţă de familiile celor plecaţi pe front.

Generalul continuă vizita în sat. Află că preotul şi agentul sanitar nu sunt la posturile lor. Pe loc ordonă ca de îndată aceşti oameni cari nu-şi fac datoria să fie duşi în taberele de muncă.

Ne dăm seama ce mare e durerea ce stăpâneşte în această clipă pe General, care făcu aceste dureroase constatări...

Trebue să se ştie, odată pentru totdeauna, că cei rămaşi acasă — bărbaţi de orice vârstă şi orice clasă socială — sunt obligaţi ca în aceste vremuri să-şi facă datoria către Neam şi Ţară, oricare ar fi locul unde se găsesc.

Intr'o altă localitate d. general Ion Antonescu vizitează o şcoală. Câteva zile fuseseră găzduiţi acolo soldaţii cari plecaseră pe front. Mobilierul nici acum n'a fost pus la locul lui.

— Dece, întreabă d. General pe învăţător.

— Fiindcă statul nu mi-a trimis braţe de muncă!

— Toate aşteptaţi să le facă numai statul, domnule învăţător?

Generalul priveşte bătălia

Apoi Generalul spune cu durere în suflet: „Colosal de mult mai e de făcut în această ţară".

APOI MAI DEPARTE...

A doua zi pornim din nou. Incotro nu ştim. Destinaţia nu o cunoaşte decât Generalul Conducător şi generalul şef al Marelui Cartier. Trecem prin Iaşi. Capitala bătrânei noastre Moldove prezintă un aspect de război. Pe artera principală se scurg coloane de transport ale oştirilor germano-române. Pe jos, ici şi colo, câte un pieton. In oraş circulă numeroase patrule cari menţin ordinea. Inainte cu două zile câteva avioane sovietice au făcut o incursiune. Au bombardat mult dar fără efect. Din vreo 200 de bombe n'au explodat decât foarte puţine. Toate punctele vizate erau numai lăcaşuri sfinte şi institutii de cultură. Acestea sunt duşmanii cei mai temuţi ai comunismului... Nici una nu a fost distrusă. Căci după cum se vede avioanele sovietice neavând piloţi bine pregătiţi, ţintele n'au fost atinse. In centru au căzut în piaţa Unirii trei bombe. Stricăciuni neînsemnate au suferit statuia lui Cuza Vodă şi câteva prăvălii din jur. A mai căzut o bombă lângă Mitropolie, alta lângă căminul studenţilor şi lângă o statuie din jurul universităţii. Nici una din aceste clădiri n'a fost atinsă.

Populaţia par'că nu mai are atâta frică de bombardamentele sovietice, căci s'a văzut ce pot face!

Revolta cea mare e îndreptată împotriva atitudinii condamnabile a evreimii din Iaşi care a îndrăznit să tragă în armatele române şi germane la un moment dat. Pe furiş, din podurile caselor. Rolul acesta îl îndeplineau ei — bărbaţii. Evreicile au avut cu totul alt rol, tot atât de spurcat. Au inventat pocnitoare pe care le aruncau cu praştiile în direcţii cu totul opuse pentru a produce panică şi dezorientare. Drăcescul plan nu le-a reuşit căci în mai puţin de o oră totul a fost stârpit, aşa cum se cuvine şi cum numai armatele conştiente de rolul şi misiunea lor, în apărare apatriei, îl pot face.

Acum Iaşul e iarăşi un oraş liniştit.

TOT MAI APROAPE DE LINIA DE LUPTA

Ne îndreptăm spre Prut. Dincolo se aud bătăile tunurilor româneşti cari pun pe fugă armatele roşii.

In drum întâlnim numeroase grupuri de prizonieri. Au fost ţinuţi acolo câteva zile. Ei treceseră înnot Prutul din prima zi a războiului. Au o înfăţişare de sălbateci. Sunt basarabeni şi mărturisesc că au aruncat armele în zorii zilei de Duminică, de îndată ce au avut prilejul, căci nu puteau trage în fraţii lor. Povestesc, că nu ştiau nimic până cu o zi înainte de începerea războiului. Au fost luaţi şi puşi în primele linii şi ameninţaţi dela spate de agenţii G. P. U.-ului că în cazul în care nu vor trage, vor fi împuşcaţi de „bravii" soldaţi sovietici cari stăteau la urmă.

IN PRIMELE LINII

Ajungem la P. C. al unei divizii. Pe flancul drept, la o depărtare de câţiva kilometri, se auzea un puternic bombardament.

...La ora mesei soldaţii şi comandanţii lor mâncau dela acelaş cazan, stând fiecare la postul lui. Infrăţirea între soldaţi şi comandanţi este înălţătoare.

Devotamentul soldaţilor noştri şi dragostea cu care sunt hotărîţi să lupte ne impresionează până la lacrimi.

...Plouă cu nemiluita. O ploaie măruntă şi deasă. Drumurile sunt în fundate şi totuşi, prin noroaie şi gropi, coloanele române şi germane înaintează mereu.

Când maşina noastră se încrucişează cu un convoi de automobile de transport, vedem scris pe pereţii lor, cu creta:

— „Slatina—Moscova fără oprire, via Chişinău".

Ostaşul pornit din Oltenia după cum se vede a pus gând rău adversarului bolşevic...

Pe altele citim:

— „Trăiască armatele Româno-Germane", „Trăiască România din nou întregită şi Regele ei", „Trăiască generalul ei Conducător".

MARELE GENERAL PRINTRE OSTAŞII LUI IN PRIMELE LINII

E o săptămână de când stau în apropierea frontului şi urmăresc îndeaproape trupele noastre care înaintează voiniceşte în ţara bolşevismului.

Am luat azi contact cu adevăratul război. Am primit azi botezul focului.

Acolo, printre camarazii mei, în primele linii.

E cea mai frumoasă zi din viaţa mea.

Pentru că am fost martor al momentelor în cari marele nostru „General Conducător" însoţit de câteva dintre căpeteniile oştirilor române şi germane, de pe frontul Prutului, au inspectat primele linii de foc.

Fericită a mai fost pentru mine ziua de azi şi pentru faptul că am luat acum contactul cu cei mai bravi dintre ostaşii noştri. Cu copiii noştri din prima linie. Cu camarazii mei dragi cari, de mai bine de 12 zile, au înfruntat eroic un duşman pe care azi i-am obligat să se retragă în debandadă.

I-am văzut azi pe aceşti dragi camarazi în deaproape şi, dacă-i voi mai întâlni cândva în viaţă, mă voi înclina totdeauna cu respect în faţa lor. Ei sunt plini de vigoare ostăşească. Insufleţiţi din cale afară, perfecţi mânuitori de arme şi înfometaţi de victorie.

Pentru ei persoana lor fizică nu mai are preţ. Ei ştiu că luptă pentru un pământ ce a fost al lor, pentru o credinţă în care s'au născut şi crescut, pentru Rege şi Conducător cărora le-au jurat credinţă până la moarte, pentru frate, sau pentru o soţie şi copiii pe care i-au lăsat acasă — pentru biruinţa cea mare.

Maşinile noastre trec peste Prut, urmărind oştile care înaintează victorios.

Calea ne-o despică maşina „Generalului Conducător". Alăturea de domnul General, mai iau loc în maşină, un general de Stat Major din armata Marelui Fuhrer şi d. general Ioaniţiu, Şeful Marelui Cartier General. Apoi urmează maşinile cu ofiţerii de stat major şi în sfârşit „Opelul" Presei şi Propagandei.

La capătul podului, pe celălalt mal al Prutului, fâlfâe un drapel. E tricolorul românesc înfipt acolo în zorii zilei de Duminică 22 Iunie de un brav voinic de ţăran din Prahova, care a îmbrăcat haina militară. Ne oprim o clipă şi salutăm ostăşeşte. Suntem pe pământ basarabean românesc. Pe şosea convoaie nesfârşite de trupe de ocupaţie româneşti. Deoparte şi de alta sunt mândrele holde basarabene. Porumbul e nesăpat şi în general slab. Numai pe alocurea — rar de tot — se prezintă în condiţii bunicele. Totul arată însă o cultură necontrolată. In schimb grâul şi ovăzul sunt de toată frumuseţea. Pe alocurea are o înălţime de 1,60 cu spicul mare şi sănătos.

Ajungem la cel dintâi sat bombardat de artileria noastră în noaptea de 21—22 Iunie. Un bombardament furios. Casele arse sunt la pământ. Ne dăm seama ce efecte au armele de foc ale armatei noastre. Numai la capătul opus al satului au rămas câteva clădiri pe cari armata roşie, în retragere, le-a incendiat. Tot satul e făcut scrum.

Dar urmele pârjolului roşu le-am văzut şi 'n celelalte comune pe unde am trecut. Ne-am oprit şi am scormonit ruinele. N'am putut sta cu nimeni de vorbă căci dintre localnici n'a mai rămas unul. Majoritatea lor — evreii — s'au refugiat, iar creştinii, cari n'au voit să plece, au fost împuşcaţi câineşte în margine de şanţ. Cadavrele lor sunt descompuse. In dreptul unei case incendiate de ruşi am dat peste cadavrul unei copiliţe. Era în descompunere. In mânuţa copilei — acum numai schelet — am găsit o cruciuliţă... Biată fiinţă nevinovată... In ultima clipă a vieţii, dându-şi seama că nu va putea muri creştineşte, cu lumânarea la cap, a luat cruciuliţa măicuţei şi a strâns-o în mână. Aşa a murit. Tot creştineşte.

Ieşim din comună şi automobilele Marelui Cartier gonesc pe un drum de care, printr'o ţarină. Nu departe într'un lan de grâu vedem resturile unui avion. Domnul General Antonescu opreşte şi însoţit de ofiţerii săi porneşte într'acolo. E vorba de un avion de recunoaştere al armatei sovietice, care fusese doborît de o mitralieră din coloanele de transport române. Lângă el pilotul rus carbonizat. N'a mai rămas decât casca pe care se văd insignele sovietice.

Pornim mai departe şi străbatem satele basarabene. In sfârşit, într'o comună, dăm peste primii români basarabeni ce mai scăpaseră cu viaţă. Erau adunaţi în jurul unui morman de moloz şi ruine. Acolo fusese cândva bisericuţa lor, pe care bolşevicii în retragere o incendiaseră.

Conducătorul României şi Generalul desrobitor se întreţine cu primii români basarabeni din satul acela, scăpaţi de furia sovietică; mai multe femei ieşiseră din case şi purtau pe braţe copii în faşe.

Nu ştiau că au în faţa lor pe Marele nostru General care de acum înainte e şi al lor. Mărturisirile lor sunt cu totul impresionante. Pe figurile lor istovite şi înfometate, de grozăvia clipelor prin care au trecut, acum se desemnează licăriri de bucurie.

Bucuria pe care o citesc pe figurile acestor sbuciumaţi oameni, e asemănătoare cu bucuria omului salvat dela înnec... E bucuria omului care după ce a văzut moartea cu ochii, poate să stea în faţa salvatorului mulţumindu-i.

— „Domnule General! Noi nu ştim cum să mulţumim armatelor române că ne-au scăpat de bolşevici. Ne luaseră tot ce-am avut. Pe cei mai mulţi dintre noi i-au trimis încă acum câteva luni, în Siberia... Pe copiii noştri n'aveam voie să-i creştem în credinţa noastră, nici măcar să-i învăţăm slovă românească. Cu chiu cu vai am izbutit să ne ţinem un popă pe care-l ajutam cum puteam. Când au venit armatele stăpânirii roşii, aici la frontieră, din biserică ne-au făcut grajduri, apoi când s'au retras i-au dat foc. Acum o lună înainte de a începe războiul ni-au dat de ştire că biserica va fi transformată în local de petrecere.

— Dar despre ţara românească ce vi s'a spus? întreabă domnul General Antonescu.

— Domnule General, noi avem doi învăţători în comună. Inainte de a ajunge sub stăpânire bolşevică ei învăţau copiii noştri cum să respecte drapelul, cum să se închine lui Dumnezeu, dar de îndată ce am ajuns la bolşevici în vara anului trecut, tot ei au fost aceia cari ne-au chemat la şcoală atât pe copiii noştri cât şi pe noi şi ne-au spus:

— „Ce-aţi învăţat până azi despre România a fost o minciună. Nu este Dumnezeu, după cum nu este nici biserică, nici Cristos. Toate acestea sunt poveşti. Am scăpat acum de capitaliştii care v'au pus lanţul de gât".

— Şi voi ce-aţi crezut atunci?

— „Atunci ne-am dat seama că cei ce ne vorbeau aşa erau nişte farisei şi trădători. Căci ei au fost aceia cari au pârît agenţilor G. P. U.-ului pe românii din sat, cari simţeau româneşte, de i-au trimis în Siberia. Dacă mai întârzia armata română numai 5-6 zile, era vai de capul nostru, muream de foame sau ne jupuiau de vii, acolo, în drumul mare".

„In ultima zi, înainte de retragerea ruşilor, câte un bolşevic s'a aşezat la fiecare fântână din sat şi nu ne-a mai dat voie să bem apă. Am aflat după aceia că ei aşteptau să vină alţi tovarăşi, cu otrăvuri, trimise de stăpânire să ne otrăvească fântânile".

„Dragă Domnule General! Dacă vă reîntoarceţi la Bucureşti, avem să vă facem o rugăminte":

— Care? întrebă Domnul General Antonescu.

— „Am auzit că în România, azi, porunceşte un mare General tare cinstit şi drept. Ii cerem să ne ia în grija lui. Să nu ne mai lase pe mână străină. Să ne facă rânduială bună, să ne dea înapoi pământul pe care ni l-au luat bolşevicii".

— Oameni buni! Nu trebue să mă mai reîntorc la Bucureşti căci, acum, acolo, n'am să-l mai pot întâlni pe Generalul Antonescu. Nu-l voiu găsi acolo. El azi e pe front, e lângă voi, ba chiar el stă de vorbă cu voi, în această clipă! Dreptate vi se va face. Vă cer însă să fiţi credincioşi ţării şi să vă vedeţi de treabă. In România azi, nu mai există decât muncă, cinste şi dreptate, dela cel de sus până la cel de jos. Politică să nu mai faceţi căci aceia v'a făcut să suferiţi cât aţi suferit".

Bieţii oameni rămaseră încremeniţi o clipă, apoi care de care se înghesuiau să apuce mâinile Generalului şi să le sărute. Clipa este pe cât de înălţătoare pe atât de mişcătoare. Un ofiţer din escorta personală a Generalului, şi cu el cei din jur, au rămas profund emoţionaţi. Ne dăm seama că suntem ostaşi şi ostaşul nu plânge. Clipa aceasta însă a fost atât de mişcătoare încât ne-au podidit lacrimile...

PE LANGA O SFANTA TROIŢA

Pornim mai departe. O luăm pe un drum îngust ce urcă pe coline. La o încrucişare de drumuri, lângă o fântână, zărim o troiţă în stil basarabean având icoana Mântuitorului. Nu ştim prin ce minune a scăpat. Totuşi e ciuruită de gloanţe. Se vede că bolşevicii în retragerea lor n'au mai avut timpul să se oprească să o profaneze ci din plin mers au trimis gloanţe în icoana ce reprezenta pe Mântuitorul omenirii...

In văzduh, cu cât înaintăm, cu atât mai mult zărim stoluri negre. La început aveam impresia că e vorba de câteva formaţii de avioane. Ne-am dat seama de îndată însă că au apărut corbii... Aceşti sinistri prevestitori de prăpăd. Ne înspăimântă numărul mare al acestor ciopârţitori de cadavre. Semn că am intrat în zona periculoasă. Indicaţie că pe holdele întinse începe linia de foc.

DOUA CRUCI INFRAŢITE PE VECI

La o altă răspântie de drum ne oprim. Ingenunchem în faţa a două morminte; pe cele două

cruci de lemn înfipte proaspăt în ţărână erau două căşti: una germană şi una românească; doi eroi căzuţi pe câmpul de onoare, s'au înfrăţit şi după moarte. Ne facem semnul crucii şi păstrăm un moment de reculegere; îngenunchem.

UN TANK BOLŞEVIC!

Din nou ne continuăm drumul. Intrăm într'o zonă unde nu mai întâlnim pe nimeni. Tăcerea e ca de mormânt. Un ofiţer ne arată că am intrat în primele linii. Ajungem la postul de comandă al acestei brave divizii care a pătruns adânc. Aflăm că poziţia pe care ne găseam fusese cucerită deabia de o oră. Generalul comandant al primei linii îşi are instalat postul de comandă lângă o troiţă. Li-e dat astfel bravilor noştri flăcăi din prima linie de foc să lupte sub pavăza crucii şi a lui Cristos.

Domnul General Ion Antonescu şi ofiţerii Marelui Cartier ce-l însoţeau, în frunte cu generalul Ioaniţiu, coboară şi primesc raportul. O scurtă consultare de hărţi. Ne dăm seama că se pregăteşte un nou atac. Primele linii ale armatelor bolşevice nu sunt decât la 2-3 km. de postul de comandă unde ne găsim. Generalul Conducător ia binoclul şi caută în zare.

— Iată un tanc sovietic distrus. Un ofiţer să mă urmeze, ceilalţi rămân pe loc — ordonă Generalul.

Toată lumea ce se găsea acolo par'că împietrise de grijă. Marele nostru General, sfruntând moartea, porneşte pe jos până la tancul sovietic care fumega încă. Era la vreo 600 metri depărtare şi se găsea dincolo de liniile noastre de foc. Ştiam cu toţii că pericolul e mare. Nu îndrăznea nimeni să spună vreo vorbă.

Generalului Conducător i-a fost dat astfel să vadă, cel dintâi, tancul incendiat şi să se apropie, primul, de acest monstru roşu doborît de trăgătorii noştri. Tancul a fost lovit din plin de tunurile noastre antitanc.

In timpul când Generalul era la tanc, la postul de comandă se anunţă că armatele bolşevice ce se găseau la o depărtare de 2-3 km., în primul sat, se pregătesc de contraofensivă, cu care de luptă.

Artileria noastră pusă în poziţie de tragere, sta gata şi aştepta comanda. Toţi ceilalţi ne camuflăm prin lanuri.

Suntem înmărmuriţi de groază, nu din cauza acelei contraofensive ce fusese anunţată, ci pentru faptul că Marele nostru General trecuse dincolo de primele linii de foc. Lăsase în urmă avantposturile noastre. Uitasem toţi de pericolul ce putea să ne ameninţe. Perspectiva morţii nu ne mai înfiorează. Simţim că inima abia ne mai bate.

Colonelul Elefterescu şi căpitanul Anghel se urcă într'o maşină prevăzută cu 2 puşti mitraliere şi pornesc în calea Generalului. Il întâlnesc reîntorcându-se dela tanc. Aşteptăm ca dintr'un moment în altul să înceapă bubuiturile.

— Tancul roşu e distrus şi arde fumegând. Lângă el trei bolşevici — precizează Generalul.

De astă dată ne dăm seama că e rândul nostru să ne facem datoria.

Echipa de presă şi propagandă trebue să-şi îndeplinească misiunea.

Pornim într'o maşină cu colonelul Elefterescu şi căpitanul Anghel spre tanc. Noi cei dela presă şi propagandă — suntem doi: operatorul cinematografic şi reporterul — nu mai avem frică. Exemplul de curaj şi înălţătoarea pildă ostăşească ne-a dat-o însuşi Generalul, apoi, cei doi ofiţeri aghiotanţi.

Inaintăm încet să nu fim observaţi de bolşevici din primele linii. Oprim maşina puţin înainte de a ajunge la tancul bolşevic. Apoi, cu multă precauţie, înaintăm pe jos. Ni se atrage atenţiunea că e pericol de explozie. Tancul bolşevic e ciuruit de proectilele tunurilor antitanc româneşti. A fost lovit din plin. Tanchistul bolşevic, trăgătorul dela turelă, a fost lovit în cap. Proectilul antitancului românesc a ciuruit pereţii turelei tancului. Alţi doi tanchişti au fost găsiţi numai scrum. Lângă ei câteva grenade care au explodat. N'au mai avut timpul să le arunce căci ai noştri le-au luat-o înainte. Şeful operator cinematografic imortalizează cu obiectivul această faptă de arme făcută de bravii noştri ostaşi din primele linii.

S'a putut constata că acest tanc voia să deschidă drumul coloanelor sovietice care se pregăteau de contra atac. A fost lăsat să pătrundă, apoi luat într'un foc intens din faţă şi ambele părţi. Rămăsese împietrit locului...

E mai mult ca probabil că acest fapt a determinat întreaga coloană rusă să renunţe la contraatacul cu coloanele de atac ce le avea ascunse în sat.

IAR LANGA TROIŢA...

Ne reîntoarcem la postul de comandă. In drum auzim din partea dreaptă bubuituri puternice. Flancul drept al artileriei noastre a deschis focul. Zărim un sat în flăcări. Când am ajuns lângă troiţa cu icoana celui răstignit pentru binele omenirii — troiţă care după cum am spus se găsea în faţa postului de comandă — ne-am oprit să ne închinăm creştineşte pentrucă scăpaserăm cu viaţă. Un lucru extraordinar ne-a fost dat să vedem. In faţa troiţei am găsit o bătrână basarabeancă — să fi avut vreo 82 de ani — care făcea mătănii.

Cine eşti dumneata măicuţă şi cum se face că te găseşti acum aici? întrebă unul dintre ofiţeri.

Ne răspunse că e din satul vecin care în momentul acesta fusese distrus de artileria noastră. Fugise încă de eri noaptea şi a stat ascunsă în lanurile de grâu. Aşa au găsit-o primii ostaşi români ce înaintau. Era aproape inconştientă. I se dăduse apă şi şi-a revenit. Ne mai spune că are un fiu care e preot în România. Se simte fericită că a ajuns pe pământul românesc.

CUM SE POARTA „GENERALUL" CU PRIZONIERII

După ce vedem încă trei avioane doborîte în primele linii, ne pregătim de plecare. In momentul acela din flancul stâng doi ostaşi români aduc sub escortă un prizonier. E un sublocotenent rus. Fusese prins acum o jumătate de oră, într'un lan de grâu, unde se ascunsese. Nu ştie nici o iotă româneşte. Prin interpret cere să i se dea o bucată de pâine şi puţină apă, căci nu mâncase de trei zile.

Domnul General Ion Antonescu ordonă ca ofiţerul rus să fie trimis în spatele frontului şi să fie bine îngrijit.

UN BOMBARDAMENT DE AVIAŢIE

Stăm de mai bine de două ore în primele linii.

Am întâlnit acolo ostaşi din toate unghiurile ţării. Sunt oameni cărora nu le mai pasă de fiinţele lor. Nu se gândesc decât la victorie, dela cel mai mic până la cel mai mare.

Ne reîntoarcem. Trecem o reţea de cale ferată cu şinele specifice ruseşti. Sunt grosolane şi late. Toate sunt ruginite. Se vede că de mult n'a mai trecut nici un tren sovietic pe acolo. La un pod suntem obligaţi să oprim. Maşina Generalului s'a împotmolit. Desbrăcăm vestoanele şi ne apucăm de lucru. Ofiţeri şi soldaţi muncim cot la cot. Ne dăm seama cât de preţios e timpul marelui nostru General care trebuie să ajungă, la o altă destinaţie de pe front.

In 15 minute, podul de peste pârâiaş este improvizat din nou. Nici nu avusesem timpul necesar să urcăm în automobile şi iată că spaţiul aerian deasupra noastră e străbătut de câteva avioane. Nu se pot distinge dacă sunt sovietice sau aliate. Când ajung în dreptul liniilor ruse, vedem că formaţia se pregăteşte de atac. Inconjoară de 2-3 ori punctul vizat, apoi urmează un sgomot asurzitor. Două avioane în picaj lansează bombe grele. Ne dăm seama că sunt Stukas-urile. Pe locurile unde cad ele sapă morminte. Indată vedem că se ridică limbi enorme de flăcări, apoi nori grei de fum.

Nici n'au dispărut bine avioanele şi iată că locul lor a fost luat în văzduh de... corbi. Simţeau par'că mirosul de cadavre.

Din nou au început bombardamentele de artilerie. Din nou un foc intens în primele linii.

Se înoptase deabinelea.

Generalului nu-i mai rămăsese decât 3-4 ore de odihnă, căci avem certitudinea că a doua zi la orele 4 dimineaţa vom porni din nou spre alte unităţi din primele linii...

Aşa conduce marele nostru General oştirile româno-germane de pe frontul Prutului.

REPORTER DE RAZBOI

D. general Ion Antonescu

a donat două milioane lei pentru spitalul Sf. Spiridon

Comunicat

In inspecţiile făcute, multe din spitalele vizitate aveau foarte mari lipsuri în organizare, dotare şi încadrare şi deasemenea lăsau foarte mult de dorit din punct de vedere al curăţeniei.

Astăzi vizitând spitalul Sft. Spiridon din Iaşi, am găsit totul în perfectă ordine. Serviciul era foarte bine organizat, răniţii bine trataţi. Peste tot o curăţenie exemplară şi mai presus de toate, o vizibilă străduinţă din partea tuturora, de a-şi face cât mai complet datoria, aducând cât mai multă alinare în vindecarea ostaşilor răniţi.

Aduc mulţumirile mele întregului personal al Spitalului Sft. Spiridon din Iaşi, care trebue să servească de pildă tuturor şi donez, din fondurile personale, suma de lei 2.000.000, pentru a se aduce îmbunătăţiri acestui spital demn de toată lauda.

Conducătorul Statului Român
General,
ION ANTONESCU

D. prof. Mihai Antonescu

vice-preşedintele consiliului de miniştri a vizitat spitalele de răniţi

D. prof. Mihai Antonescu, vicepreşedintele consiliului de miniştri, a vizitat eri spitalele Saint Vincent de Paul şi Filantropia, unde se găsesc răniţi de pe frontul de luptă.

D-sa s'a interesat de starea fiecărui rănit, împărţindu-le daruri şi dând dispoziţii să li se dea cărţi de citit.

Ofiţerii răniţi dela spitalul Saint Vincent de Paul au povestit d-lui vicepreşedinte al Consiliului, actele de eroism ale ostaşilor noştri.

D. prof. Mihai Antonescu, întrebând pe soldatul Manole Constantin, rănit pe câmpul de luptă dacă suferă mult de pe urma rănilor, acesta i-a răspuns:

— Sufăr mai mult că n'am putut lupta mai departe şi am căzut rănit.

Altul Romanescu Mihai a spus că şi-ar fi dat şi viaţa să scape Basarabia de păgânii cotropitori.

Intrebând pe un caporal unde a luptat, acesta a răspuns:

— Asta nu-i voe să spunem.

Răspunsul a făcut impresie, dovedindu-se cât de bine ostaşii noştri au învăţat să păstreze secretele militare.

Unul din răniţi a recunoscut între persoanele cari însoţeau pe d. vicepreşedinte al Consiliului, pe d. Al. Bădăuţă, secretar adinterim la ministerul propagandei, fiind din acelaş sat cu dânsul. Bucuria soldatului a fost deosebită.

D. prof. Antonescu a vizitat apoi răniţii dela spitalul Filantropia. Unul din răniţi s'a ridicat în ghips şi a spus d-lui vice preşedinte al Consiliului că a fost student al d-sale.

Abia aşteaptă să se facă bine, ca să plece iarăşi pe front.

Un ofiţer, căpitanul Basarabescu a istorisit cum a spart frontul bolşevic şi cum în toiul luptei a fost lovit de o schijă de obuz.

S'a constatat cu acest prilej că răniţii au un moral excelent, povestesc scene de război cu un cult deosebit pentru Generalul Antonescu şi abia aşteaptă să se întoarcă iarăşi pe câmpul de luptă.

ADIO

(Pentru plecarea proconsulului Halcinski [1])

de GR. ALEXANDRESCU

Pocit, faimos proconsul, model de tiranie,
Cumplită fie calea pe care ai plecat!
Cu apa consacrată prin somnul de vecie
Vom curăţi pământul ce tu ai întinat.

Schelet fantasmagoric, fiinţă infernală!
Geroasa, trista-ţi climă, ce încă n'a produs
Jiganie mai crudă, o iazmă mai fatală,
De când soarele seara se pleacă la Apus.

. . . .

A! Dacă vom ajunge la ţinta mult visată,
De voiu trăi atuncea (şi-mi place să o crez),
Tu vei avea, fii sigur, o statuă bogată,
Al cărei bust cu lanţuri eu am să-l decorez.

In jocul lor, copiii te vor scuipa în faţă
Şi, când vreunui gâde vom da numele tău,
Acel om se va crede nevrednic de vieaţă,
Pierdut din omenire, uitat de Dumnezeu.

Aşa, când toamna rodul s'a copt în vii, grădina
Ţăranul ce se teme de hoţii sburători,
Pe ramura înaltă expune la lumină
Scheletul coţofenei, cadavrul unei ciori.

Spectacolul goneşte jivine răpitoare,
De lacoma lor ceartă ogorul e ferit.
Ţăranu-atunci profită de-a feţii lui sudoare,
E veselă natura şi omul mulţumit.

Adio! lung adio! şi fără revedere,
Departe, mult departe, te du din ţara mea!
Pustiul Siberiei te-aşteaptă cu plăcere,
Pământul să te 'nghiţă şi dracul să te ia!

[1]) Partea titlului pusă în paranteză este după ediţia lui Ion Ghica 1863. Halcinski a fost consul al Rusiei în anul 1853—1854.

CĂRŢI

EUROPA STAT TOTALITAR

de TH. VLĂDESCU

Cea mai nouă carte de viziune politică este lucrarea masivă şi bine întemeiată a cunoscutului publicist d. Theodor Vlădescu.

Cu un fin spirit de observaţie cu o analiză simţită, lucrarea aceasta de doctrină naţionalistă, se aşează cu cinste în rândul marilor lucrări ale timpului.

Inchinată marilor Adolf Hitler, Musolini şi General Ion Antonescu **„Europa Stat Totalitar"** constitue nu numai o foarte valoroasă lucrare ci şi un real document al vremii noastre.

Intr'o impecabilă ţinută grafică **„Europa Stat Totalitar"** se integrează perfect în rândul vederilor **Axei** şi ţărilor alăturate **Pactului Tripartit.**

D-l Theodor Vlădescu, un gazetar de elită al scrisului cotidian îşi merită pe deplin elogiile aduse zilnic de presă.

Atât a mai rămas dintr'un avion bolşevic, care a vrut să bombardeze Constanţa...